

ת"ד 835/01/14 - מדינת ישראל נגד מ ג

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

ת"ד 835-01-14 מדינת ישראל נ' ג

24 דצמבר 2017

תד 5549/2012

לפני כבוד השופטת אסתר טפטה-גרדי
המאשימה מדינת ישראל

נגד
הנאשמים מ ג

#2<

נוכחים:

ב"כ המאשימה - עו"ד אייל עמאר

הנאשמת- נוכחת

הסניגורית - עו"ד רוני פלג

[פרוטוקול הושמט]

מ ר ד ין

המתלוננת, הולכת רגל ל ד (להלן - הולכת הרגל), ילידת 1947, נפגעה ונחבלה חבלה של ממש, בתאונת דרכים, ביום 6.11.12, עת חצתה את הכביש.

הנאשמת, הגב' מ ג, ילידת 1935, הורשעה על פי הודאתה בעבירות של חבלה של ממש, נהיגה רשלנית ונהיגה בדרך הגורמת נזק.

בהתאם לתמצית העובדתית, ביום 6.11.12, בסמוך לשעה 7:30, נהגה הנאשמת ברכב פרטי, מסוג "שברולט, מ.ר. ..., ברח' בורלא, סמוך לבית מס' 42, בעכו. הכביש בו נסעה הנאשמת הוא דו סטרי, נתיב אחד בכל כיוון, קו הפרדה רצוף,

עמוד 1

שבהמשכו קו קטעים. אותה עת משמאל לימין כיוון נסיעת הנאשמת חצתה את הכביש הולכת הרגל אשר הספיקה לחצות מרחק של כ - 6.83 מטר.

הנאשמת נהגה ברשלנות וללא תשומת לב מספקת לדרך לפניה בכך שלא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל, לא האטה מהירות נסיעתה עד כדי עצירה ולא אפשרה להולכת הרגל להשלים החציה בבטחה ופגעה בה. כתוצאה מהתאונה הולכת הרגל נפגעה ונחבלה חבלה של ממש, הועברה מביה"ח נהריה לבי"ח רמב"ם במצב אנוש, מחוסרת הכרה, ואושפזה בטיפול נמרץ. מאז התאונה הולכת הרגל לא התעוררה, אינה מגיבה לקול או לכאב ויש עדויות לנזק מוחי ניכר. היא הועברה לשיקום בבית לוינסטיין ונמצאת במצב ווגטיבי, מחוסרת הכרה, זקוקה לעזרה מלאה בכל התפקודים היומיומיים הבסיסיים ביותר.

נכון ליום 5.12.13 הנפגעת השתחררה מבית לוינסטיין באותו המצב ונמצאת בבית חולים סיעודי במעיליא.

כמו"כ, הרכב ניזוק.

טיעוני הצדדים לעונש

טיעוני ב"כ המאשימה

ב"כ המאשימה טען כי התאונה ארעה בשנת 2012 והנפגעת עדיין במצב ווגטיבי ("צמח") בעקבות התאונה. הנאשמת גרמה לנפגעת נזק בלתי הפיך מאז ועד היום.

נטען כי תאונות הדרכים הפכו למכת מדינה, ויש להילחם בתופעה ובמסוכנותה. המאשימה הפנתה לפסיקת ביהמ"ש העליון לפיה יש למגר התופעה באמצעות ענישה הולמת, באופן שיגרום להחדרת המודעות לכללי ההתנהגות בכביש. ביהמ"ש, נטען, נוקט בגישה מחמירה בתאונות דרכים בהם מעורבים הולכי רגל, בפרט תאונות דרכים חמורות, עקב הנזק הרב שנגרם בהן, והענישה בהן כוללת השתת עונשי מאסר בפועל ופסילה של שנים. צוין כי מתחם הענישה בתאונות דרכים קשות נע בין 3 חודשי מאסר בפועל ל - 12 חודשי מאסר ופסילה בפועל שבין 40 חודשים ל - 6 שנים. ב"כ המאשימה ציין כי לחובת הנאשמת 3 הרשעות קודמות.

עקב הנסיבות המיוחדות והנזק הרב שנגרם לתובעת, ביקשה המאשימה להשית על הנאשמת מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה בפועל ארוכה מאוד, פסילה על תנאי וקנס מרתיע.

טיעוני ב"כ הנאשמת

ב"כ הנאשמת טען כי הנאשמת מצרה מאוד על התאונה ועל תוצאותיה. היא בת 82, נוהגת מזה שנים רבות ועברה אינו מכביד. הנאשמת, פנסיונרית, ניצולת שואה, התנדבה שנים רבות במוסד לאנשים עם מוגבלויות, בו עבדה.

נטען כי אין מחלוקת כי הנאשמת נסעה במהירות איטית יחסית, של כ - 25 קמ"ש, וכי התאונה ארעה כשהולכת הרגל חצתה שלא במעבר חציה, על אף שבסמוך קיים מעבר חציה.

עוד נטען כי הנאשמת סובלת מבעיות רפואיות בשל גילה - סכרת, יתר לחץ דם ובעיות אורתופדיות.

בנוסף, תומכת הנאשמת באחת מבנותיה, אם חד הורית, גרושה, ומסייעת לה בפן הכלכלי ובגידול ילדיה ובאחזקת ביתה.

בשל הנסיבות המיוחדות, נטען, אין מקום להשית מאסר כלל, לא בפועל ובוודאי שלא בעבודות שירות. כן ביקש ב"כ הנאשמת להתחשב בנאשמת לעניין גובה הקנס שיושת עליה.

הסנגור הסכים לשלילת רישיון ארוכה.

הוגש תסקיר שירות המבחן ביום 22.8.16 ממנו עלה כי הנאשמת הייתה מאושפזת תקופה מסוימת בשל פציעה באגן הירך ונרשם כי צפוי לה שיקום ממושך. כן עלה מסיכום רפואי שהועבר לקצינת המבחן, מיום 15.8.16, כי בעקבות הפגיעה טופלה הנאשמת במחלקה אורתופדית וכי היא נמצאת בטיפול שמרני עם אופציה לניתוח בהמשך. בנוסף, בהמלצות להמשך טיפול צוין כי היא זקוקה לעזרה רבה בתפקוד יומיומי ולהסעת אמבולנס.

לסיכום נקבע בתסקיר כי בשל גילה, 81 (נכון למועד בו נערך התסקיר), ובשל מצבה הבריאותי והפיזי, היא אינה מתאימה לביצוע עבודות שירות לתועלת הציבור, הדורשות מידה של נייחות וכשירות פיזית.

בדיון האחרון שהתקיים לפני, ביום 17.9.17 טענה הסנגורית כי יש החמרה במצבה של הנאשמת, בת 83, שעברה לאחרונה אירוע מוחי.

ביום 21.12.17 שלחה ב"כ הנאשמת לבית משפט מסמכים רפואיים המעידים על מצב הרפואי הלא פשוט של הנאשמת.

צוין כי המאשימה שוחחה עם בני משפחת הנפגעת, עמדתם הייתה שלא להטיל מאסר על הנאשמת.

דין והכרעה

קביעת מתחם העונש ההולם

הערך החברתי הנפגע מביצוע העבירה ומידת הפגיעה בערך זה

גרימת "חבלה של ממש" בתאונת דרכים היא מבין העבירות החמורות ביותר בפקודת התעבורה בגינה קבע המחוקק

עונש מינימום של פסילת רישיון נהיגה ל - 3 חודשים. לצד עבירה זו, הנאשמת הורשעה ב - 2 עבירות נוספות - נהיגה רשלנית ונהיגה בדרך הגורמת נזק.

פסיקת ביהמ"ש העליון שבה ומדגישה כי על בתי המשפט להירתם למאבק בתאונות דרכים בכלל, ובפרט בתאונות דרכים הכרוכות בהן חבלות של ממש, באמצעות נקיטה בענישה מחמירה.

ראו דבריו של כב' השופט עמית בע"פ 2247/10 **שלום ימיני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו 12/1/11 בסעיף 76 לפסה"ד), :

"רבות נאמר על נגע תאונות הדרכים, ההולך ופושה וקוטל בנו ללא רחם וללא הבחנה, ואשר בעטיו נגבה מחיר דמים נורא, אם בהרוגים, אם בחבולים בגופם ובפצועים בנפשם, ואם בדאבת יקיריהם. רבות נאמר, דומה כי מעט מדי נעשה, ומדי שנה בשנה מקפדים מאות אנשים את חייהם ואלפים רבים נפצעים. מערכת המשפט נתקלת בהרוגים ובפצועים של תאונות הדרכים הן בתחום הפלילי והן בתחום האזרחי, ומדי שנה מוגשות בבתי המשפט לערכאותיהם השונות אלפי תביעות על נזקי גוף שנגרמו כתוצאה מתאונות דרכים. מקומו של בית המשפט במלחמת החורמה נגד תופעה קשה זו לא נפקד, ועליו להמשיך להירתם ולהרים תרומתו למען מאבק עיקש זה, בין היתר באמצעות הדאגה לענישה הולמת, אשר תסייע להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי ההתנהגות על הכביש."

ברע"פ 2564/12 **קרני נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 24.6.2012) התייחס ביהמ"ש העליון לתפקיד הענישה ההולמת בתאונות דרכים בהן נגרמו חבלות ופציעות, ובפרט כשהחבלות הן חמורות. בעניין קרני המערער, נהג אוטובוס, חצה צומת ברמזור אדום, וגרם לחבלות ממשיות לאם ובתה שנסעו ברכב בו התנגש. על המערער נגזרו 3 חודשי מאסר בפועל ו - 40 חודשי פסילה. כבוד המשנה לנשיא, השופט מרים נאור, הביעה שם עמדה נחרצת לעניין השתת מאסר בפועל על המערער:

"בבואנו לקבוע את העונש הראוי, אין בידינו לקבל את טענותיו של בא כוח המבקש, עליהן חזר אף בטענותיו על פה, כי העבירות שבוצעו אינן מצדיקות עונש מאסר מאחורי סורג ובריח. תאונות דרכים גובות קורבנות בגוף ובנפש מדי יום, וחלקה של מערכת המשפט לא יפקד מן המערכה נגד תאונות הדרכים (ראו: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], 12.1.2011); ע"פ 5167/05 מג'דוב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], 10.10.2005).

"לענישה הולמת תפקיד חשוב לא רק במקרים בהם גורמות תאונות הדרכים לקורבנות בנפש, אלא אף במקרים בהן נגרמות חבלות ופציעות, ובפרט כאשר חבלות ופציעות אלו חמורות הן".

מדיניות הענישה הנהוגה

ברע"פ 3764/05 **בן זויה נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) (21.04.05) חיווה כב' השופט חשין דעתו לפיה במקרים של גרימת חבלות שאך כפסע ביניהם לבין גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימלי הקבוע בסעיף 64 לפקודת התעבורה, במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב -ולגזור עונש של מאסר בפועל, וכך בלשונו שם:

"במקרים של גרימת חבלות אשר אך כפסע ביניהן לבן גרימת מוות, יש הצדקה להקיש מן העונש המינימאלי הקבוע במקרה של גרם מוות ברשלנות תוך שימוש ברכב - הוא עונש של שישה חודשי מאסר בפועל, לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה - ולגזור עונש של מאסר בפועל. העובדה כי לעיתים הקלו בתי המשפט המחוזיים בעונשם של עבריינים שהורשעו בגרימת חבלות וביטלו עונשי מאסר בפועל אשר נגזרו עליהם, אין בה כדי ללמד על רמת הענישה המקובלת. אדרבא, בית משפט זה חזר והזהיר את בתי המשפט המחוזיים לא אחת כי על להם להקל ראש בענשם של עברייני תנועה." (א.ט.ג. - הדגשה שלי).

בת"ד (ת"א) 188-11-14 **מדינת ישראל נ' אסעד**, לא פורסם (מיום 5.3.15), הורשע נאשם בגרימת תאונה בקלות ראש ובחבלה של ממש, שכתוצאה ממנה נגרמו לילד שנסע ברכב ההסעות שלו חבלת ראש קשה ופגיעה בראיה והנפגע היה זקוק להליך שיקומי אינטנסיבי, רותק לכסא גלגלים ונזקק להשגחה סיעודית צמודה והנאשם וילדים נוספים נחבלו בתאונה. על הנאשם הושתו 6 חודשי מאסר בעבודות שירות, פסילה למשך 3 שנים, 6 חודשי מאסר על תנאי ל- 3 שנים ופיצוי לנפגע ומשפחתו בסך 8000 ₪.

בפסק דין זה עמד כב' השופט אהרון האוזרמן על מתחם הענישה המקובל בפסיקה בתאונות בהן נגרמה חבלה של ממש:

"טווח הענישה בתאונות שתוצאתן גרימת חבלה חמורה הינו פועל יוצא של חומרת הרשלנות, כמו גם חומרת הפגיעות שנגרמו והשלכותיהן על חיי הנפגעים.

ברף העליון מצויים גזרי דין בהם הושתו עונשי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, בנוסף לעונשי פסילה של מספר שנים, מקום בו תוצאות התאונה היו חמורות וקשות, כאשר היה כ"פסע" בין לבין גרימת מוות, כאשר המעורבים בה נפגעו קשה, עברו ניתוחים קשים, אישפוז ארוך והליכי שיקום ממושכים, אשר ספק אף אם השיבו את מצבם לקדמותו עובר לתאונה.

מנגד, ברף התחתון מצויים מקרים בהם על אף החבלות החמורות מצא ביהמ"ש משיקולים מיוחדים שפורטו בהחלטתו, שלא לשלוח את הנאשם למאסר ובמקרים אלו שברף התחתון נגזרו עבודות שירות ואף עונש הפסילה בפועל נמדד לעיתים בחודשים ולא בשנים." (א.ט.ג. - הדגשה שלי).

בעפ"ת (חי') 21727-08-14 **אזולאי נ' מדינת ישראל**, לא פורסם (מיום 5.10.14), נדון ערעורו של נאשם שהורשע בעבירות של נהיגה רשלנית, חבלה של ממש ואי שמירת רווח. המערער, נהג באוטובוס ציבורי, פגע בקלנועית שנסעה לפניו כתוצאה מהסטת מבט לרגע לאחד הנוסעים שפנה אליו. כתוצאה מהתאונה נפגעו קשה שני נוסעי הקלנועית. אחד מהם נפגע מוחית, אינו מתקשר עם סביבתו ואינו זוכר את בני משפחתו. על הנאשם נגזרו 36 חודשי פסילה, 4

חודשי מאסר בעבודות שירות, 7 חודשי מאסר על תנאי, 6 חודשי פסילה על תנאי, קנס בסך 1,500 ₪ ופיצויים לנפגע בסך 10,000 ₪. בית משפט קמא קבע כי מתחם הענישה ההולם בתיקים בהם נגרמת חבלה מערכתית קשה, הוא הטלת מאסר, הנע בין מספר חודשי עבודות שירות לבין מאסר בפועל ממושך. זאת, לצד פסילה ממושכת ורכיבי ענישה נוספים, לרבות פיצוי של הנפגע. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור בקובעו כי עונש הפסילה שהושת אינו חורג מהמתחם וכי העובדה שמדובר בנהג מקצועי ופסילה תשבור את מטה לחמו אינה בהכרח שיקול לקולא.

בת"ד (צפת) 2370-10-12 **מדינת ישראל נ' שלום**, לא פורסם (מיום 23.2.14), הורשעה נאשמת בנהיגה רשלנית בשל אי שמירת רווח מספיק בין כלי רכב, סטיה מנתיב ועקיפה בדרך לא פנויה - בנסיון למנוע התאונה, ובנהיגה בקלות ראש. כאשר הנאשמת שעברה נקי נפגעה אף היא בתאונה, אך לנפגעת אחרת בתאונה, בת 33 ואם לשניים נגרם נזק ניורולוגי בלתי הפיך והפכה מאישה עצמאית לתלויה באחרים. הנאשמת נדונה למאסר בעבודות שירות של 3 חודשים, פסילה של 4 שנים, 12 חודשי פסילה על תנאי, קנס בסך 1000 ₪, 6 חודשי מאסר על תנאי.

בעפ"ת 41868-02-13 **אקלר נ' מדינת ישראל** הורשע המערער בעבירות של סטיה מנתיב נסיעה, נהיגה רשלנית, חבלה של ממש ונהיגה משמאל לקו הפרדה רצוף. כתוצאה מהתאונה נגרמו לנהג שנפגע בתאונה חבלות של ממש בגופו, שברים בברך, בפיקה ובצלעות, שחייבו התערבות כירורגית. על המערער נגזרו בביהמ"ש קמא 5 חודשי מאסר בפועל לריצוי בעבודות שירות, 48 חודשי פסילה, 10 חודשי פסילה על תנאי למשך 3 שנים, קנס בסך 1,500 ₪ ו-6 חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים. ביהמ"ש המחוזי קיבל את הערעור בשל גילו הצעיר של המערער, בן 22, הנסיבות הלא קלות בהן גדל, תסקיר שמעיד כי המערער השתלב באורח יציב בתחום התעסוקה, ועברו התעבורתי המקל, הכולל הרשעה אחת. ביהמ"ש ביטל את עונש המאסר שהוטל בפועל על המערער והעמיד את עונש הפסילה על 18 חודשים, בהתאם למידת הרשלנות הלא מבוטלת של המערער, ונתן צו מבחן של 100 שעות של"צ.

בעפ"ת (מחוזי ב"ש) 2235-04-13 **אלינור בוארון נ' מדינת ישראל** ובלאי אדיסואה (פורסם בנבו, 16.12.2013). המערערת הורשעה על פי הודאתה בעבירות של נהיגה ברשלנות, נהיגה במהירות בלתי סבירה, גרימת נזק וחבלה וגרימת חבלה של ממש לאחר שנהגה ברכב ברשלנות, במהירות מופרזת ובלא התאמה לתנאי הדרך. בתאונה נחבלו המערערת והנוסעים שברכבה חבלות של ממש. אחת הנוסעות, משיבה 2, נפגעה פגיעות קשות במיוחד ונותרה משותקת בארבע גפיים.

ביהמ"ש המחוזי דחה ערעור על העונשים שהשית בית משפט קמא על המערער - ארבעה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, פסילה בת שנתיים, פיצוי לנפגעת העבירה בסך 36,000 ₪ לנפגעת העבירה, מאסר על תנאי ופסילה על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים.

בעפ"ת (מחוזי ב"ש) 46568-01-14 **קריכלי נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 14.7.2014) הורשע המערער לאחר ניהול הוכחות, בנהיגה בחוסר זהירות, בנהיגה רשלנית, עקיפה בדרך לא פנויה וחבלה של ממש.

כתוצאה מהתאונה ניזוקו חמשת כלי הרכב ו-12 נוסעים ונהגים שהיו בכלי הרכב המעורבים, נחבלו בגופם, חלקם חבלות של ממש. אחד המעורבים נזקק לאשפוז ארוך ולתקופת שיקום בת חצי שנה בבית ליונשטיין, ואחר סבל משברים

מרביתם בגופו. בית המשפט קמא קבע כי רף הרשלנות של הנאשם היה בינוני וחלק מהפציעות קשות וגזר על המערער עונשים של 3 חודשי מאסר על תנאי, 36 חודשי פסילת רישיון נהיגה, קנס כספי ופסילה מותנית. בית המשפט קמא ציין כי האיזון הראוי בין הימנעות מעונש של מאסר בפועל לרכיב הפסילה, מצדיק רכיב של 36 חודשי פסילה. ערעור על גזר הדין נדחה תוך שביהמ"ש קובע כי מתחם העונש ההולם שקבע ביהמ"ש סביר.

בנסיבות חריגות ומיוחדות, ניתן למצוא מקרים בהם הענישה נקבעה ברף תחתון, או אף מחוץ למתחם הענישה, כלהלן:

בת"ד 3370-07-14 **מדינת ישראל נ' אירזדה** (ניתן ביום 10.7.16) (להלן - עניין אירזדה), הורשעה נאשמת, בת 78, בגרימת תאונת דרכים בה נפגעה הולכת רגל פגיעת ראש קשה שכתוצאה ממנה הנפגעת מרותקת לכסא גלגלים, אינה מגיבה לסביבה, בווה באויר ותפקודיה הקוגניטיביים אינם תקינים. הנאשמת, נהגת משנת 1980, צברה לחובתה 7 הרשעות קודמות, בין היתר, גרימת שתי תאונות דרכים, האחת בשנת 1994 והשניה בשנת 2015 (בתיק משנת 2015 הורשעה הנאשמת בנהיגה בקלות ראש, בגרימת נזק ובאי מתן זכות קדימה בצומת והוטלו עליה קנס, 150 שעות לתועלת הציבור, פסילת רישיון ל- 21 ימים ופסילה על תנאי). מפאת גילה המתקדם של הנאשמת, נמנע ביהמ"ש מהטלת מאסר בעבודות שירות והטיל על הנאשמת קנס בסך 2,000 ₪, פסילת רישיון למשך 5 שנים, פסילה על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים, מאסר על תנאי ל- 3 חודשים לתקופה של 3 שנים ותשלום פיצויים לנפגעת בסך 10,000 ₪.

בעפ"ת 36094-10-11 **רוקסנה שטרית נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) (23.01.12) פגעה המערערת ב-3 הולכות רגל וגרמה להן לפציעות חמורות, בהן, שברים בגפיים ובעמוד השדרה, דימום מוחי, אשפוז במחלקת טיפול נמרץ, ניתוחים מורכבים וכן שיקום ממושך. הנהגת הודתה מיד, ללא הרשעות קודמות משך 13 שנות נהיגה, אמא ל-2 ילדים שהייתה בהריון בעת מתן גזר הדין, והוצג תסקיר חיובי מאד בעניינה. ביהמ"ש המחוזי הפחית את משך פסילת הרישיון מחמש שנים ל- 11 חודשים. בנוסף נדונה הנאשמת בגזר הדין המקורי לריצוי 400 שעות של"צ ול-10 חודשי מאסר על תנאי ל-3 שנים.

נסיבות ביצוע העבירה:

סעיף 40ט(א) לחוק העונשין מונה רשימה שאינה סגורה של נסיבות הקשורות עם ביצוע העבירה.

בעובדות כתב האישום נטען כי הנאשמת נהגה ברשלנות וללא תשומת לב מספקת לדרך לפנייה בכך שלא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל שחצתה את הכביש. העובדה שהנאשמת לא הבחינה מבעוד מועד בהולכת הרגל, ולא האטה את מהירות נסיעתה על מנת לאפשר להולכת הרגל להשלים החציה, מעידה על רשלנות ברף הגבוה מצד הנאשמת.

חובת הזהירות אשר הייתה מוטלת על הנאשמת בנסיבות העניין ברורה - מתן אפשרות להולכת הרגל להשלים את חציית

הכביש בבטחה.

קביעת העונש הראוי לנאשמת:

השיקולים לחומרה

כפי שנסקר בהרחבה לעיל, הן המחוקק והן ביהמ"ש העליון רואים בחומרה רבה עבירות של חבלה של ממש ונהיגה בקלות ראש, ובמיוחד במקרים של גרימת חבלות שכפסע בין לבין גרימת מות.

הנאשמת בענייננו הורשעה בעבירות של חבלה של ממש, נהיגה רשלנית ונהיגה בדרך הגורמת נזק, והצטברותן יחד מציבה את רשלנותה של הנאשמת ברף העליון של מדרג החומרה.

במקרה שלפני, נדמה כי אין מדובר למרבה הצער בחבלות אשר יחלפו או שהנפגעת עתידה להתגבר עליהן. אני סבורה כי יש לתת משמעות ניכרת לחבלות שנגרמו לנפגעת ולתוצאה הקשה שגרמה הנאשמת בנהיגתה. מאז התאונה, שארעה בשנת 2012, הולכת הרגל לא התעוררה, אינה מגיבה לקול או לכאב ויש עדויות לנזק מוחי ניכר. היא הועברה לשיקום בבית לוינסטיין ונמצאת במצב ווגטטיבי, מחוסרת הכרה, זקוקה לעזרה מלאה בכל התפקודים היומיומיים הבסיסיים ביותר.

נכון ליום 5.12.13 הנפגעת השתחררה מבית לוינסטיין באותו המצב ונמצאת בבית חולים סיעודי במעיליא.

אין ספק כי יש להביא בחשבון פגיעה חמורה זו בנפגעת ובמשפחתה שרק כפסע בינה לבין המוות. בית המשפט העליון, כאמור לעיל, חיווה דעתו בעניין הצורך שבהחמרת הענישה, הגם אם הדרגתית, גם באשר לאורך תקופת הפסילה וגם באשר לרכיב המאסר שיש לנקוט במקרים כגון דא.

הנסיבות לקולא

בהתייחס לנסיבותיה האישיות של הנאשמת, יש להביא בחשבון כי היא חזרה בה מכפירתה, הודתה והביעה חרטה על מעשיה. לנאשמת, בת 82, הנוהגת מזה שנים ארוכות, אין עבר מכביד ועברה כולל 3 הרשעות קודמות בלבד. הנאשמת, פנסיונרית, ניצולת שואה, התנדבה שנים רבות במוסד לאנשים עם מוגבלויות. בנוסף, היא תומכת בבתה, אם חד הורית, מדי חודש בחודשו ומסייעת לה כלכלית.

מתסקיר המבחן עלה כי עקב גילה של הנאשמת ובשל מצבה הבריאותי והפיזי היא אינה מתאימה לביצוע עבודות שירות לתועלת הציבור. בדיון האחרון שהתקיים בביהמ"ש נמסר כי הנאשמת עברה אירוע מוחי, בנוסף לפציעה באגן הירך.

כן נטען כי היא סובלת מבעיות רפואיות בשל גילה - סכרת, יתר לחץ דם ובעיות אורתופדיות.

כאן המקום לציין כי המאשימה שוחחה עם בני משפחת הנפגעת ועמדתם הייתה שלא להטיל מאסר על הנאשמת.

סוף דבר

בבואי לגזור את עונשה ההולם של הנאשמת לקחתי בחשבון כי יש לנקוט בענישה אינדיבידואלית, הבוחנת את נסיבותיה האישיות של הנאשמת. (ראה ע"פ 5106/99 אבו- ניג'מה נ' מדינת ישראל).

כפי שעולה מהפסיקה, הענישה שיש לקבוע לכל מקרה ומקרה בתוך מתחם הענישה, עומדת ביחס ישיר לחומרת הפגיעה, להתרשלות הנאשם ולנסיבות המיוחדות של המקרה.

גזירת העונש במקרה זה היא מורכבת, הנאשמת היא אישה נורמטיבית, ללא עבר תעבורתי מכביד וללא עבר פלילי. עם זאת, לענישה מחמירה במקרים מעין אלה משמעות רבה, שכן רק באופן זה ניתן להביא להגברת המודעות בדבר המחיר הכרוך בהפרת כללי ההתנהגות על הכביש.

למרבה הצער, תוצאותיה של התאונה קשות ביותר ומצויות קרוב לרף העליון במדרג החומרה. כך גם רשלנותה של הנאשמת, שנהגה בקלות ראש ולא הבחינה בהולכת הרגל החוצה את הכביש.

עם זאת, כפי שקבע ביהמ"ש בעניין אירזדה, אני סבורה כי זהו המקרה להטיל על הנאשמת עונש מאסר בפועל או מאסר בעבודות שירות או שירות לתועלת הציבור וזאת מפאת גילה המתקדם ונוכח מצבה הבריאותי וארוע מוחי אותו עברה.

אציין כי מצאתי לנכון להתחשב בנאשמת נוכח היותה נהגת ותיקה שגיליון ההרשעות שלה מכיל 3 הרשעות בלבד. כן לקחתי בחשבון כי הנאשמת, ניצולת שואה ובמשך שנים רבות תרמה לקהילה והתנדבה במוסד לאנשים עם מוגבלויות.

בנסיבות המתוארות לעיל, סבורה אני כי האיזון הנכון בין האינטרס הציבורי לחומרת תוצאות מעשיה של הנאשמת אינו בהטלת מאסר או חלופותיו אלא בפסילת רישיון ארוכה ומשמעותית.

יש לזכור כי אל מול נסיבותיה האישיות של הנאשמת עומדים הנפגעת ובני משפחתה והאינטרס הציבורי במניעת הסיכון למשתמשי הדרך והרתעת עבריינים פוטנציאליים מפני ביצוע עבירות דומות.

לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ואת חומרת העבירות בהן הודאתה והורשעה הנאשמת, ומאידך שקלתי את נסיבותיה האישיות של הנאשמת, גילה, מצבה הבריאותי ועברה התעבורתי המקל, אני דנה את הנאשמת

לעונשים הבאים:

א. הנני דנה את הנאשמת **למאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים.**

ב. הנני פוסלת את הנאשמת **מלקבל או מלהחזיק ברישיון נהיגה לצמיתות.** הפסילה הינה לאלתר.

ג. הנני דנה את הנאשמת **לתשלום פיצוי למתלוננת בסך של 20,000 ₪.** הנאשמת תפקיד את

הסכום ישולם ב - 5 תשלומים, מיום 20.2.18.

לאור מצבה לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשמת קנס כספי נוסף.

המאשימה תעביר היום את פרטי הנפגעת לצורך ביצוע הפקדת הסכום.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי בחיפה.

<#4#

ניתנה והודעה היום ו' טבת תשע"ח, 24/12/2017 במעמד הנוכחים.

אסתר טפטה-גרדי, שופטת

הוקלדעלידיכרמיתדותן